

Η εξήγηση, για την ανατίναξη που έγινε, μας ήρθε ευθύς αμέσως. Κάποιος δικός μας στρατιώτης, άθελά του, πυροδότησε την μπαζούκα που κρατούσε στο χέρι του. Το βλήμα, σύρθηκε χαμηλά σαν φίδι και κτύπησε το φτωχόσπιτο, δίπλα από την πλατεία, όπου εκείνη τη στιγμή, ήταν μέσα η γριά γυναίκα.

Το σπίτι διαλύθηκε και τ' αέρια αρπάξανε την γριά γυναίκα κι' αφού την πήρανε ψηλά, την αφήσανε να πέσει

μπροστά στα πόδια, του μελλοθάνατου άντρα της.

Όταν γύρισα στην Τουρκία, άφησα το στρατό και έφυγα από την Τουρκία. Ήρθα στη Γερμανία και εργάζομαι σαν επιστάτης σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο, όπου δουλεύουν μαζί μου και πολλοί Έλληνες. Όταν μου δοθεί η ευκαιρία, διηγούμαι αυτή την ιστορία, γιατί θαύμασα την πίστη εκείνων των ανθρώπων, που εμείς, κάναμε τόσα κακά σ' αυτούς.

ΕΝ ΝΑ ΡΙΖΩΣΩ ΣΤΗΝ ΓΗ ΜΟΥ ΞΑΝΑ

Η κάθε μέρα που ξημερώνει τζιερνά μου πόνο τζιαι μαρασμό,
που είμαι εξόριστος που κοντά σου,
τζι έχουσιν τ' άρματα να μου φράσσουν
κάθε μου δρόμο για γυρισμό.

Σαν το καράβι μες την φουρτούνα, σαν το καλάμι μες το βορειά
σαν τον πνιγμένο απλώνω σιέρι να εύρω σωσίβιο μιν μερκά.

Όμως μια δύναμη στην καρδιά μου γκρεμίζει πύρκους, χαλά βουνά,
μπορεί το ρεύμα πίσω να στρέψω, μπορεί τη θάλασσα να στερέψω,
μαν να ριζώσω στη γην μου ξανά.

Είμια μια σπίθα μέσα στη στάχτη, που περιμένει να ξεπηδήσει
πο' ναν αέρα πουν να φυσήσει, τα πάντα γύρω να καψάλισει,
Τζι' αν ο κόσμος μου εκαψάλιστην, βαθκιά οι ρίζες, εν να κρατησουν
μέχρι να φέξει τζείνος ο ήλιος να ξηπουλιάσουν, να ξεπηδήσουν
να φκάλουν κλώνους να λουλλουδίσουν,
τη γη μου πάλιν να πρασινίσουν.

Σωτήρης Χούτρη